अथ चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीयेऽनुवाके विषुवद्दिनेऽतिग्राह्यविशेषा उक्ताः । अथ चतुर्थे तस्मिन्नेव दिने दिवाकीर्त्त्यनामानि सामान्युच्यन्ते । यद्विहितं पूर्व्वानुवाके एकविꣳशमहर्भवति इति तदिह तावदादौ प्रशंसति । "एकविꣳश एष भवति । एतेन वै देवा एकविꣳशेन । आदित्यमित उत्तमꣳ सुवर्गं लोकमारोहयन् । स वा एष इत एकविꣳशः । तस्य दशावरस्ताद्दहानि । दश परस्तात् । स वा एष विराज्युभयतः प्रतिष्ठितः । विराजि हि वा एष उभयतः प्रतिष्ठितः । तस्मादन्तरेमौ लोकौ यन् । सर्व्वेषु सुवर्गेषु लोकेष्वभितपन्नेति" [१] इति । एष विषुवानेकविꣳशकस्तोमको भवति । एतेनैकविꣳशकस्तोमेन पुरा देवा इतो भूलोकादुत्कृष्टतमं स्वर्गलोकं प्रति आदित्यमारोहयन् । न केवलमेकविꣳशस्तोमयोगेनाङ्क एकविंशत्वम् । किन्तु इतोऽपि कारणात् स एव विषुवानेकविंशः किन्तत्कारणमिति तदुच्यते । तस्य विषुवतोऽधोभागे अभिप्लवः षडहं व्यतिरिक्तानि दशाहानि विद्यन्ते । तद्यथा । पृष्ठ्यः षडहः । अभिजिदेकाहः । त्रयः परःसामानो हविर्विशेषाः । इत्येवं दशाहानि । तथा विषुवत ऊर्द्ध्वमपि । तथाहि । आवृत्त्या त्रयः परःसामानः । अभिजिदेकाहः । पृष्ठ्यः षडहः । इत्येवं दशाहानि । सोऽयं विषुवानुभयतो दशसङ्ख्यायुक्तत्वेन विराड्रूपेऽहःसङ्घे प्रतिष्ठितः । यस्मादेष विषुवानुभयतो विराजि प्रतिष्ठितः । तस्मादेतदीयेनैकविंशेन स्वर्गमारूढ आदित्योऽपि उभयतोऽस्मिन्